

köszönöm, mondta újabb hosszabb szünet után Apánk, mit köszönsz te nekem, megőrültél?, emelte fel a hangját Anyánk, azt, hogy hallottad, nem csak én, ő is hallotta, nézd, mondta Anyánk, és kiemelte a fejemet a hárászkenőből, a fejemmel együtt a melle is kiomlott a kendő takarásából, megálltak, nézték egymást és néztek engem, nem sírt fel?, kérdezte Apánk, nem, válaszolta Anyánk, pedig azonnal elment a tejem, elment?, el, éreztem, ahogy visszalövi magát a semmibe, mondta Anyánk, ne haragudj, mondta Apánk, mit képzelsz?!, mondta Anyánk, ő sem haragszik, látod?, pedig az ő teje volt, a legutolsó cseppig, szeretem a melleidet, mondta Apánk, én is szeretem, amikor azt mondod, hogy szeretem, mondta Anyánk

HALMAI TAMÁS

Falba sírt zsoltár

*Követ idomít a dicsérő ének,
a szelíd lét hajlama, bizonyosága.
Elfér melletted sziget is, folyó is,
a hídnak alkonyat szorít helyet.
Partra vetett mederben tapodunk,
idegen halak. Távoli az itt.
Énekelj még! Hangtájak csatlakoznak.*

*Egy svéd tengerész gondolatait
próbálok kitalálni, amihez
a svéd tengerészt is ki kellene
találnom, legyen mit mesélnem estén
nekünk, pohár fény mellett. Toporgok csak.
Félperces krízis — de vajon meddig tart
fél perc? Meddig tartok én, s hol kezdődsz te?*

*A tér az öröklét lélegzete,
s mi abban fürdünk, forgunk, fáradunk.
Toronyiránt menekszik, ami tenger.
Te előbb tudtad. S tudod utánunk is.
Példaképed légy, ha már nem lehetsz
bakonybéli levendulatea,
vagy falakba sírt zsolozsma, vagy ember.*